

[Hønré.]

det er vigtigere — at en af valgbarhedsbetingelserne bliver, at en kandidat til Europa-Parlamentet er opstillet af de i folketinget repræsenterede partier.

Af udenrigsøkonomiministerens redegørelse fremgik det, at der på Det europæiske Råds møde i denne måned var flere lande, der mente, at man burde sikre overensstemmelse mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet, og ved at lade folketingspartierne foretage nomineringen vil man få en sådan overensstemmelse, i hvert fald delvis, på en mindre problemfyldt måde end gennem obligatorisk dobbeltmandat.

Det må hilses med tilfredshed, og regeringen skal ikke have utak for, at den har skaffet sig selv og folketinget tid til at drøfte spørgsmålet og givet os mulighed for selv at træffe en beslutning på grundlag af vore egne overvejelser. Før at give folketinget tilstrækkelig tid til disse overvejelser bør regeringen nok allerede i denne samling fremsætte et lovforslag om valg til Europa-Parlamentet. Det behøver ikke og skal formentlig ikke til tredje behandling endnu inden sommerferien, men det ville give både folketinget og offentligheden et nødvendigt diskussionsgrundlag.

EF-samarbejdet må hele tiden være opmærksom på to farer, nemlig kortsynet nationale egoisme og virkelighedsfjern eurocentralisme. EF har fået mange opgaver og vil i fremtiden få stadig flere opgaver, som de enkelte medlemsstater ikke kan løse alene, men som de kan løse i fællesskab. Dette vil samtidig stille øgede krav til de centrale organer. Men det er vigtigt at holde sig for øje, at EF er oprettet for at løse problemer, ikke for at skabe dem, og derfor må udviklingen i EF fortsat ske på en organisk måde.

Ib Nørnlund (DKP):

Officiel dansk EF-politik er født i uoprigtighed og har levet al sin tid i uoprigtighed, og derfor lever den så ringe. Jeg beklager at måtte sige, at ministerens redegørelse fuldstændig følger denne triste tradition.

Det skal erkendes, at ministrene har arbejdet en fabelagtig evne til at se glade ud, når de kommer hjem og fortæller om deres oplevelser nede i eurojunglerne. Først bagefter kommer de bitre realiteter på bordet, og nu her lige hjemkommet fra, hvad der

er kaldt EFs værste krise, underholder ministeren tinget om en ny økonomisk verdensorden og langsigtet EF-energi politik, men når det kommer til resultaterne, så er posen tom. Man siger det samme, som er sagt tusinde gange før, og vil nu opmuntre med, at der langt om længe er skabt begrundede håb om, og at der er rimeligt begrundede forventninger om, at de kommende år vil bringe en ny udvikling osv. osv. Men problemerne, vanskelighederne, fortier man, som om de forsvandt af den grund. Er det så svært at forstå, at mistilliden omkring EF-politikken stadig gnaver sig dybere?

Der var engang, man foregøglede, at EF ville være et værn mod krisen. Det er tværtimod blevet et redskab for monopolerne og de store til at vælte ekstra mange af krisens byrder over på Danmark og det danske folk. I arbejdsløshed, inflation, betalingsbalanceunderskud og andre ting hører landet til de fremmeste i EF, og nu lyder også utilfredsheden fra landbrug og fiskeri, som man havde bildt ind ville få ekstra garanterede præmier i EF. Brødrene i Fællesskabet gennemfører usentimentalt nationale særordninger, når de synes, det kniber, men Danmark, der lader sig binde af EF-traktaterne, må betale for fornøjelsen. Vi deltager endog i handelskrig mod Sverige, når det forlanges, skønt det blev forsikret, at sligt aldrig kunne hændes.

Som monumenter over krisebekæmpelsen i monopolernes EF står især den destruktion af varer og produktive kræfter, som man har fundet på som løsning midt i en verden, som mangler. Frugt, vin, fisk, kød, skummetmælkspulver tilintetgøres eller fordærves, og der gives præmier for at fælde frugttræer, nedlægge landbrug og lignende ting. Men i stedet for at erkende krisen for EF som økonomisk apparatur og i stedet at søge andre veje så søger man at holde sammen på den revnede bygning ved at stramme den politiske binding.

Efter den engelske folkeafstemning prøvede regeringen at trøste med, at nu ville udviklingen i EF blive glat og forsigtig. Alle de vilde europæeres unionsplaner ville blive pakket bort, og i stedet ville Fællesskabets ånd omslynge millionerne. Vi advarede om, at resultatet i England tværtimod ville betyde, at nu ville der ske en yderligere forcering af planerne om integration, om øko-